

BİR SES BİR NEFES

Çalar saati zahmete sokmadan uyanmıştı o sabah. İnce ince süzülüyordu güneş perde aralığından. Güneş dahi onun için özenle seçiyordu ışıklarını. En narininden, en hassasından. İnce bileklerinden destek alarak yavaşça kalktı yatağından. Çok geçmeden annesinin ayak sesleri duyuldu merdivende. Yine ağır ağır atıyordu adımlarını kızının odasına çıkarken. Hep böyle yapardı. Herkes böyle yapardı Tülay'ın hayatında. Sessiz konuşurlar, hafifçe dokunurlar ve yavaş hareket ederlerdi. Bilirlerdi ki Tülay kırılmaya gelemeydi. İşte yine geliyordu annesi. Her sabah gelirdi kızını uyandırmak için, onu okula kendi elleriyle gönderirdi. Yıllardır bıkmadan sürdürdüğü bu ilgisi, şimdi kızı üniversiteye başladığında da devam ediyordu. Edecekti tabii. Çünkü Tülay'ı bir peri kızı olarak gelmişti dünyaya ve hep öyle kalacaktı...

Kapıyı yine büyük bir dikkatle açtı. Uyandığını görünce “Tülay, ben de seni uyandırmaya gelmişim kızım...” dedi.

Tülay... Adını yaşamış insanlar... Adı, ne çok anlatıyordu kaderini. Ay gibi yüzü, tül gibi bedeni... Doğuştan gelişememe gibi bir rahatsızlıkla gelmişti dünyaya. Yaşının hızına yetişememişti bir türlü bedeni. Kullandığı ilaçlar ve gördüğü tedaviler onu bir nebze büyütme yetse de yine hep küçük kalmıştı yaşlılarından. Hassastı Tülay. Sımsıkı sarılamazdı kimseye, kemikleri incekti. Ruhu, narin bedeninde, her an kalkıp gidivercek bir misafir gibiydi... Bugüne kadar doyasıya yaşayamamıştı hiçbir şeyi. Çılgınlar gibi koşturamamıştı yağmurun altında. Aniden valizini sırtlayıp gidememişti hiç kafasının estiği yere. Kavak yelleri esmezdi onun başında, esemezdi; olgun, kendinden emin, yeri ve istikameti belli rüzgarlar eserdi en fazla. Çok koşamamış, çok oynayamamış, “çok” yaşayamamıştı hiç Tülay. Çocukluk arkadaşı Rukiye'nin dışında düzenli bir arkadaşlığı da olmamıştı ne yazık ki. Hayatına giren insanlar, ona yaklaşırken bedenlerini boydan boya o kahrolası acıma duygusuyla kaplayan, naylon yüzlü ve naylon yürekli kimselerdi çünkü. İçten değildi bu yüzden “sevgi” diye sundukları. Basitti, parçalıydı, gıdım gıdımdı. Apaçıktı ki onlar Tülay'ı değil; yalnız “tül” ve “ay”ı görüyorlardı.

Ve aşk... Belki ete kemiğe bürünebilse, bu dünyada en fazla Tülay'a benzerdi. Ne var ki bugüne kadar o da geçmemişti bu peri kızının dünyasından. Oysa ne yüce bir yüreğe sahipti. Her şeye ve herkese yetecek, dünyanın her yerine yetişebilecek kadar...

Annesinin şefkat dolu gözlerine takılmıştı yine. Annesi de beyaz geceliğinin içindeki güzeller güzeli kızına bakıyordu. İri yeşil gözlerini muhteşem bir uyumla tamamlayan uzun kirpiklerine, yirmi yıllık ömrünü ustalıklı gizleyen on dört yaşındaki bedenine... Tülden başlayıp pamuk ipliği üzerinde devam eden bu hayata. “Keşke...” diye ah etti içinden, “Keşke, onu benim kadar seven biri daha olsa...”

İşte yine bir sabah. Okulun yolunu tuttu ağır adımlarla. Hayatındaki bu yeni döneme de alışmıştı yavaş yavaş. Ona yıllardır her şeyi kırarak yaşatan bedeninin, fazla uzağa gitmesine izin vermeyişine ve üniversiteyi yaşadığı şehirde okumaktan başka tercih hakkı bırakmayışına da alışmıştı. Tülay kanaatkardı. Hiç isyan etmemişti bugüne dek. Ama geleceğe dair umudu da kalmamıştı. Ah biraz umut olsaydı... Bir “Ah!” çekti içinden, “Ah şu fanusun içindeki yalnızlığım bir son bulsaydı!..”

O sabah Rukiye'nin aceleyle ellerine tutuşturduğu bir kitap büyük bir dönüm noktası olacaktı Tülay için. “Ben kimseden kitap istememiştim.” diye almayı reddetmişti önce.

“Bana Orhan verdi, ona da bir arkadaşı vermiş. Seninmiş. Vermişsindir zamanında, unutmuşsundur. Al işte. Benim derse girmem lazım şimdi.” diye ısrar etmişti Rukiye. Çaresiz kabul etti Tülay. Bir köşeye oturup beyaz karton torbanın içindeki kitabı çıkardı. Sayfalarını karıştırıyordu ki tam ortasına bırakılmış olan açık pembe zarfı fark etti. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Arkasını çevirdi. “Tülay'a” yazıyordu. Kesin birileri bir şeyler çeviriyordu. İlkokuldan beri böyle kötü şakalar düzenlenmiyordu ona. “Ara fazla açılmıştı zaten.” dedi Tülay. Yine birileri onun incecik duygularından kendilerine aptalca zevkler çıkarma

peşindeydi anlaşılın. Belki şu an bir köşede oturmuş, izliyor bile olabilirlerdi onu. Olsundu. Açtı zarfı. Varsın küçük insanlar paslanmış vicdanlarını biraz daha unutsundu. Varsın basit hazlar biçsinlerdi kendilerine onun hassas ruhundan. Zarfın içinden yine pembe bir kağıt çıktı. Gördükleri karşısında hayret etti birden. Bu nasıl bir yazıydı böyle! Harflerin kıvrımları, duruşu, birbirleriyle uyumları... Her satırda kendini hissettiren parlaklığı mürekkebin... Hayatında ilk kez görüyordu böyle bir el yazısını. En gelişmiş sistemler bile böylesini ortaya koyamazdı. Nasıl bir yazıydı ki bu, Tülay'ı daha okumadan kendine hayran bırakmıştı. Neden sonra aklı başına geldi. Yavaş yavaş okudu yazılanları, incitmekten korkar gibi...

“Tülay...” diyordu, “Sonunda kalemim utancını bir kenara attı da karşına çıkacak cesareti kendinde buldu. Bu an ki, gelene kadar gecelerimiz uykusuzdu, gözlerimiz sermayesini tükettiğinden göz yaşlarımız da susuz...” Bu süslü cümleler, daha önce hiç duymadığı cinstendi Tülay'ın. Şimdi daha çok merak ediyordu bu oyunu düzenleyeni. Her kimse, belli ki çok ciddiye almıştı işini. Merakla devam etti: “Felaketler eksilmiyordu beden yurdumuzdan. Yangın yeriydi yüreklerimiz. Aklımızı sel alıp götürmüştü çoktan. Nice depremler yıktı nefesimizi. Ama geçti o vakitler ve geldi bu an. Bu an ki, işte kalemim ilikledi ceketinin düğmelerini ve göze alarak bütün kötü ihtimalleri, eğilmektedir karşında Tülay...” Okudukça daha da artıyordu hayreti. Etkilenmemek elde değildi. Hani bilmeseydi bugüne kadar böyle bir şeyin başından geçmediğini, hani biraz inancı olsa hiç yaşamadığı bu duyguya dair, o an inanıverecekti. Telaşla getirdi mektubun sonunu:

“Hislerim aylardır yüreğimin esaretindedir. Ve bu zulmün daha fazla sürmesine takatim yok. Sözlerim sana belki saçma gelecek, belki çocukça, belki biraz aceleci. Her ne olursa olsun, bilesin ki aşkın kutsalımdır aylardan beri.

Tülay... Ben seni uzaktan sevdim. İmkansızlığının bilincindeyim. Buna rağmen, o tatlı sesini bir kez olsun duymak için neler vermezdim... Murat ÖZDEN”

Bir anda kıpkırmızı olmuştu Tülay'ın yüzü. Bir suç işlemiş gibi sanki ya da utanır gibi yaptığından. Korkar gibi biraz da. Ama her şeyden çok, heyecandan nefessiz kalır gibi. Bu onun aşkla, o baş tacı duyguyla ilk buluşmasıydı. Geç gelen bir tanışma faslıydı. Ve ilkiğin o masum ürkekliği yayılmıştı bütün vücuduna. Titredikçe aynı satırları yeni baştan okuyor, okudukça titriyordu...

* * *

Annesinin sesiyle irkildi: “Tülay! Rukiye geldi kızım!”

Zihninin ağırlığıyla öyle yorgun düşmüştü ki en yakın arkadaşının gelişi bile onu yerinden kaldıramamıştı. Zaten çok geçmeden hızlı adımları duyuldu Rukiye'nin. “Kızım niye inmiyorsun aşağı! Sana bomba gibi haberlerim var! Duyduklarına inanamayacaksınız!”

“Hayırdır, ne oldu?” dedi Tülay. Bu kızın bomba haberleri bitmezdi. Biri durgun, biri hep hareketli olan bu iki hayatın hangi ortak noktada kesiştiği ise kimsenin çözemediği bir sırdı. Telaşla, kelimelerin çoğunu yutarak anlatmaya başladı: “Hani Ebru vardı ya, Hakan'la aramıza girmişti. Bir şey diyeceğim ama şimdi dilim varmıyor. Neyse işte, Hakan'la araları bozukmuş, ayrılmak üzerelemiş! Biliyordum Hakan'ın benden başkasıyla yapamayacağını! Düşünsene, artık aramızda hiçbir engel kalmayacak! Hiçbir engel kalmayacak düşünsene Tülay, düşünsene!” Dakikalardır aynı cümleyi tekrarlayarak odanın içerisinde bir o yana, bir bu yana koşturup duruyordu Rukiye. Heyecandan yerinde duramıyordu belli ki. Tülay'sa onu belli belirsiz duyuyordu. Zihni şimdi çok uzaktaydı zira. Kimdi bu Murat ÖZDEN? Nereden tanıyordu onu? Ne istiyordu, amacı neydi? Gerçekten böyle biri var mıydı? Yoksa bu hain bir şaka mıydı? Sahi bugün gerçekten başına böyle bir şey gelmiş miydi, yoksa bir rüya mıydı hepsi?

Rukiye'nin çığlıkları dağıttı yine dikkatini. “Abim askerde, telefonu da değiştirdim. Artık görüşmemiz için hiçbir engel kalmıyor Tülay! Ebru da bugün yarın çekilecek aramızdan, düşünsene Tülay, hayallerim sonunda gerçek olacak!”

Daha fazla dayanamadı Tülay. “Sizin birlikteliğinizdeki tek engel abin, telefonun ya da Ebru mu sence?” dedi. Beklediği tepki bu değildi Rukiye'nin. “Neyse” dedi, “Senin bu akşam pek keyfin yok gibi. Benim yarın dersim yok. Çarşamba fakültede görüşürüz canım...” Çıktı Rukiye. Tülay yine zihnindekilerle baş başa kaldı. Heyecanları, endişeleri, soruları... O akşam odası çok kalabalıktı...

Bir hafta geçti aradan. Zamanın etki azaltıcı ve silici yanına hep hayran olmuştu Tülay. O gün başına gelen tuhaf olayın arkasından bir şey çıkmamıştı. Belli ki birileri oyun oynamak istemiş, sonra da vazgeçmişti. Unutulmak üzere bunu zihninin bir köşesine itmişti. Ta ki posta kutusundaki ikinci pembe zarfı görene kadar. Bu kez arkasında Tülay'ın ev adresi yazıyordu. Sol üst köşede ise o gizemli iki kelime: Murat ÖZDEN.

Sanki kalbi ayaklanıp koşacaktı Tülay'ın. Bedeni böyle coşkulara hiç alışkın değildi. Baş döndü bir an. Canı kesildi. Fazla ileri gidemeyip kapının önüne, oracığa oturdu. Telaşla açtı zarfı. Yine o muhteşem el yazısı. Kendinden geçti Tülay. Tanışmak gibi olmuyordu ikinci buluşma. Artık tanıdık bir el yazısıydı bu. Ve artık eskisi kadar emin değildi onu inkar etmeyi becerebileceğinden. Korkuyordu. Ona bir hafta önce garip de olsa bir mutluluk sunan bu yazının şimdi diyeceklerinden korkuyordu. Çekiniyordu okumaya; ama başka çaresi de yoktu. Bir çırpıda okudu ilk sayfayı. Özürle başlıyordu mektup. Ondan izinsiz adresini aldığına ve ikinci bir mektuba cesaret ettiğine dair bir özür. Tülay'ı bir internet sitesinde gördüğünden bahsediyordu ilk kez. Hiç tanımadan aşık olmuştu. Onun ay gibi yüzüne ve yemyeşil gözlerine güzelliğini veren ruhu tanımak istemişti. Ve mantık henüz işleyemeden duygular harekete geçmişti. Belki istemsiz, belki aniden ona gönlünü kaptırırvermişti... İkinci sayfaya “Eğer sen de bana yazmak istersen” diye bir adres iliştilmişti. Eğer gerçekten böyle biri varsa, artık onun başka bir şehirde yaşadığını da öğrenmişti.

İki yıl önce açtığı internet hesabındaki portre fotoğrafına aşık olan bu gizemli adam hakkında ne düşündüğünü aslında kendi de bilmiyordu Tülay. Tek bildiği, bugünlerde zihnini her şeyden çok onun meşgul ettiğiydi... Tadına doyulamayan bir heyecandı bu. Rukiye'yi şimdi daha iyi anlıyordu. Hayatının büyük bir kısmını ondan ayrı geçirdiğin bir yabancıнын, bir anda sana herkesten daha yakın oluşu ancak böyle mucizevi bir duyguyla izah edilebilirdi. Ne muhteşem bir yazıydı bu, ne güzel cümlelerdi. Ömrünün sonuna kadar ona yazılsın, ona söylensin isterdi. Şimdi aşkın tanışma ve yeniden karşılaşma aşamasından bir adım daha ilerlemiş ve farkında olmadan onu sahiplenmişti...

***

Fakülte çıkışı bir yerlerde oturma istediğini geri çevirememişti Rukiye'nin. Anlatacağı bir şeyler vardı belli ki. Kelimeleri ağzında zorlukla zapt ediyor gibiydi. Sesinin şiddetini ayarlamadan başladı konuşmaya: “Anlamıyorum, bıraktı Ebru'yu, yeniden döndü bana. Ama hiç ilgilenmiyor. Ne arıyor, ne soruyor. Ben kendimi hatırlatmasam neredeyse varlığımı unutacak! Dersleri yoğunmuş da, ailesinin ondan beklentileri varmış da! Hayır anlamıyorum, bu iletişim kopukluğunun sebebi ne? Nedir bir türlü aşamadığımız bu engel?”

Tülay yine düşünceliydi. Acaba ilk kez yaşadığı bu deneyimi en yakın arkadaşıyla paylaşmalı mıydı? Ama kendisi de emin değildi ki. Belki de bu gerçekten koca bir yalandı. Gerçek olsa bile, onunla yüz yüze görüştükleri ilk anda sona erecek kadardı. Kafası karmakarışık Tülay'ın. Rukiye'den yine çok uzaktaydı.

Yağmurlu bir geceydi. Dayanamayıp aldı kalemi eline. O da yazmaya başladı. Satırları çekingendi, ürkekti. Her harfinde iklimin utangaçlığı gizliydi. Ama içtendi. Olduğu gibi anlattı kendini. Varsın hüsrarla bitsindi. Bu anı yaşamak bile her şeye değerdi. Uzun uzun yazdı mektubunu ve sonuna şunu ekledi: “Kim bilir belki bir gün, görüşüp konuşma fırsatımız olur.” İnce yaşlar süzüldü bu cümleyi yazarken gözlerinden. Ne onun karşısına çıkacak cesareti vardı çünkü ne de vereceği tepkiyi kaldırabilecek güçte bir bedeni. O bu dünyaya yalnız bir peri kızı olarak gelmişti. Kendisini bir süre oyaladığı bu durum, maalesef bu gerçeği hiçbir zaman değiştirmeyecekti... Aradan günler geçti. Bir sabah üçüncü zarfı buldu

Tülay posta kutusunda. Bu zarfı ne çok beklediğini onu ellerine aldığımda fark etmişti. Heyecanla açtı. “Tülay’ım...” diye başlıyordu bu kez. Durdu, okuyamadı. Kağıdı, tüm gücüyle çırpınan yüreğine bastırdı. “Tülay’ım...” diyordu. Nasıl bir seslenişti bu! Akli başından gidiyordu. O an anlamıştı ki aşk, artık yalnız narin bedenine değil; bütün varlığına hükmediyordu.

Zaman hızla akıp gidiyor, pembe zarfları gün geçtikçe artıyordu Tülay’ın. Son mektubunda bir de fotoğrafını göndermişti Murat. Hiç görmeden aşık olduğu bu adamla ilk kez göz göze gelişi de böyle olmuştu. Aslında onu internette arayarak da bulabilir, nasıl biri olduğunu görebilirdi. Ama şekle öncelik tanıyarak bu büyüü bozmak istememişti. Şimdi karşısındaydı işte o. Nasıl da yapılı, nasıl güçlü ve kendinden emindi. Kim bilir yanında nasıl birini hayal ederdi! Onun kusursuz fiziğiyle ufacık bedenini yan yana düşünemiyordu hiç. Düşündükçe alev alev yanıyordu yüzü. Bir gün çıkıp gelecek diye akli başından gidiyordu. İşte öyle bir sevdadaydı bu; yaklaştıkça kazanma ve kaybetme korkusu aynı anda artıyordu... Günler birbirini kovalıyor, pembe mektuplar Tülay’ı gittikçe bambaşka bir kız haline getiriyordu. Annesi de fark ediyordu bu değişimi. Zaten o, Tülay’ın bu sırrını bilen tek kişiydi. Öğrenir öğrenmez çok sevinmişti ama yine de kızının incitilmesinden endişe ediyordu.

Bir gün korktuğu başına geldi Tülay’ın. O muhteşem harfler bu kez “Haftaya, okul çıkışına seni görmeye geleceğim.” diyordu. Kalbi yine hücumla çırpınıyordu. Ama bu kez korku ve endişe takip ediyordu onu. Sona yaklaştığını hissediyordu. Zaten ne kadar kaçabilirdi ki. Bugüne değin gelmemiş olması bile bir lütuftu onun için. Yaşadığı o mutlu zaman dilimini düşünerek şükretti. Ardından mektubun son cümlesini tekrar okudu: “Hasret bitiyor sonunda Tülay’ım... Bilirsin, o tatlı sesini duymak için neler vermezdim...” Evet bitiyordu hasret. Bu rüya da bitiyordu akabinde. Karmakarışıkta kafası. Mektupta yazan tarih gelinceye kadar da hep öyle kaldı.

O sabah okula gitmeden önce, dolabındaki renkli kutuda sakladığı mektuplarına ve cüzdanındaki fotoğrafa baktı son bir kez. Yaşadığı bu yüce duygu için bir kez daha şükretti... Rukiye, Tülay’daki bu gerginliği fark edemeyecek kadar yoğundu o günlerde. Hakan’la bir türlü düzen tutturamamıştı. Çoğu zaman okula da gelmiyordu. Hakan’dan hoşlanmadığını düşündüğü için Tülay’la da görüşmüyordu pek fazla. Herkesin bir derdi vardı kendince. Ama en aşılmazı Tülay’ınkiydi ona göre... Ve akşam oldu. Geri geri giden ayaklarıyla çıktı fakülteden. Kapının önünde bekledi bir süre. Bir idam mahkumunun ölümünü bekleyişi gibiydi bu bekleyiş. Ama korkmuyordu artık. Her gün ölüm saatine biraz daha yaklaştığını bilmek, bir kez ölmekten daha dayanılmazdı zira... Derken gördü onu. Tam karşısındaydı, gülümsüyordu. Aylar önce bir kitabın arasından hayatına süzülen Murat ÖZDEN, işte şimdi kanlı canlı karşısındaydı! Bedeni, yüzü ve duruşu da tıpkı yazısı kadar ihtişamlıydı... Nefesi kesildi Tülay’ın. Binlerce düşünce uçuşuyordu zihninde. Mantığı duygularına ağır basmış, adeta kalbini ele geçirmek için savaşıyordu. Böylesi bir çatışmayı kaldıramazdı onun bedeni, biliyordu. İşte yanına kadar sokulmuştu Murat. Bekliyordu. Tek söz söylemeden bekliyordu. Artık bitsindi bu ıstırap. Kendisini görünce düşüncelerinin değiştiğini, onu böyle hayal etmediğini söylesindi Murat. Hatta kızsın bağırıyordu bu gerçeği sakladığı için. Yeter ki bitsindi bu ıstırap, bitsindi yeter ki. Güçlülükle “Merhaba...” diyebilirdi Tülay. Karşılık alamayınca daha fazla tutamadı göz yaşlarını. Onu böyle görünce sarılacak oldu Murat. İşte şimdi o naylon yüzlü ve naylon yürekli insanlara benziyordu. Yüzündeki tebessüm de kaybolmuştu çoktan. Belki de hiç gülmemişti ona; Tülay öyle görmüştü. Kendisine sevda ile gelip acıyarak gitmeyi planlayan bu adamdan bir an önce uzaklaşmak istedi. Ne var ki ondan önce davrandı Murat. Tülay’a yine pembe bir zarf bırakarak ortadan kayboldu. Üzgündü Tülay, bir o kadar da kırgın. Yine de “Zarif adam...” dedi içinden, “Vedası bile şatafatlı...” Sahi ne ara yazmıştı bu mektubu? Daha önce mi görmüştü yoksa Tülay’ı? O yüzden mi hazırlıklı gelmişti? Ne yazıyordu acaba? Bu kez ne diyordu sahi o harfler? “Sen daha iyilerine layıksın.”la mı başlıyordu, yoksa “Hakkını helal et.” mi diyordu yalnızca? Neyse neydi. Artık

kaybedecek hiçbir şeyi yoktu nasıl olsa. Yırtarcasına açtı mektubu. En ortasına birkaç satırlık bir yazı bırakılmıştı:

“Tülay’ım... Bu anı yaşamaktan hep korktum; ama senin duygularına olan saygım korkuma galip geldi. Öyle ki, seni kaybetmeyi bile göze aldım. Çünkü sen benim kutsalımsın... Tülay’ım... O tatlı sesini bir kez olsun duymak için neler vermezdim. Ama ben duyamıyor ve konuşamıyorum...”

Çakmak çakmak olmuştu Tülay’ın gözleri. Bütün düşünceleri yer değiştiriyordu zihnindeki. Şaşırılmıştı, şaşkındı. Aynı satırları dönüp tekrar tekrar okuyor; inanamıyordu. “Duyamıyor ve konuşamıyorum.” diyordu. Kendisine dair tek bir satır dahi yoktu. İncecik bedeni, çelimsiz bilekleri, ip üzerindeki yaşamı... Hiç, hiçbir şey yoktu. Bu yüzden mi aniden çekip gitmişti Murat? Ama bu, bu sevdaya engel değildi ki... Koşsa ardından Tülay, koşsa yetişse; koşamazdı ki... Ah bir yapabilse, dört bir yanda arasa sevdiğini, arasa bulsa geri getirse! Söylese ona, ah bir söylese onu ne çok sevdiğini! Hiç durmadan haykırsa, yazsa, sayfalarca yazsaydı! Şimdi ne yapacaktı, ona nasıl ulaşacaktı... Çaresizce döndü eve. Annesine anlattı olanları. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı. İkisi de birbirinden çekinmişti meğer. İkisi de kapı eşiğinde “Aşk, senin hakkın.” deyip birbirlerine öncelik vermiş, ikisi de girememişti içeri. Ah ne çok yanıyordu şimdi Tülay’ın içi... O gece güçlkle dalabildiği uykusundan Rukiye’nin telefonuyla uyandı. Burnundan soluyordu Rukiye. “Bitti işte, bitti!” diye bağıyordu. “Bizim aramızda bazı engeller varmış, biz bir arada olamazmışız... Gitti yine Ebru’ya döndü! Ama aradım, ikisine de ağzıma geleni saydım! Sen haklıydın Tülay, sen haklıydın!...”

Ertesi sabah ilk kez koşar adım çıktı annesi merdivenleri. İlk kez çekinmeden açtı kapıyı. Yüksek sesle seslendi kızına ilk defa: “Tülay! Meleğim!” Ağlamaktan mosmor olmuş gözleriyle şaşkın şaşkın bakıyordu annesine Tülay. “Geç mi kaldım anne?” diyebilirdi.

“Tülay kızım, pencereden bak! Aşağıda kim var bak!”

Hiç olmadığı kadar güçlü hissetti birden kendini Tülay. Hemen kalkıp pencereye koştu. Sokağa bakan camı sonuna kadar açtı. Gördüklerine inanamadı. Murat aşağıdaydı, ona bakıyordu. Koca sokağı yüzlerce papatyayla doldurmuştu. O güzelim el yazısıyla bu kez de papatyaları konuşurmuştu. Ancak onun düşünebileceği, zarif bir teklifi bu: “Tülay’ım, benim sesim olur musun?” Gözyaşlarına boğulmuştu Tülay. Nereden geldiğini anlayamadığı bir enerjiyle uçarcasına indi merdivenleri. Koştı, koştu, sarıldı sevdiğine. Melekler gibiydi Murat’ın kucığında. Uçuyordu adeta. Hiç böyle mutlu olmamıştı. Hiç bu kadar can bulmamıştı bedeni. Ağlıyor, ağlıyor, ağladıkça daha da sıkı sarılıyordu ona. Hiç korkmuyordu artık incinmekten de kırılmaktan da. Sonra aniden indi Murat’ın kollarından. Telaşla eve doğru koştu. Annesi çoktan çıkmıştı kapıya. Kağıt ve kalemi uzattı kızına göz kırparak. Tülay heyecanla ve eğri büğrü harflerle “Sonsuza kadar sevgilim... Sen de benim nefesim olur musun?” yazdı. Murat da mutluluktan ağlıyordu. Yine sınıksıkı sarıldılar. Sanki saatlerce öyle kaldılar... İki damla yaş süzüldü annesinin gözlerinden. O küçük peri kızı, şimdi tacını giymişti gözlerinin önünde. Uzun uzun baktı onlara. İşte karşısında dans ediyordu bir yürekte iki can. Onlar ki gördüğü en güzel çiftti birbirini tamamlayan...

ÖZGEÇMİŞ

Adım **Gamze Elif DİLBAZ**, 1989 yılında Çorum'da doğdum. İlkokulu Çorum'da okuduktan sonra babamın mesleği dolayısıyla İzmir'e geldim. 2007 yılında İzmir İmam Hatip Lisesi'nden mezun oldum, aynı yıl Dokuz Eylül Üniversitesi din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmenliğini kazandım. 2011 yılında bölümümü birincilikle bitirdim. Şu an Dokuz Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde Felsefe ve Din Bilimleri alanında yüksek lisans yapmaktayım.

Orta seviyede İngilizce bilmekteyim. Edebiyata olan ilgim çocukluğuma dayanmaktadır. Düzenli olarak günlük yazma alışkanlığına sahibim. Bir dönem İlahiyat Fakültesi öğrencileri ile beraber çıkardığımız Ferda edebiyat dergisinde yazı ve şiirlerim yayınlanmıştır.